

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 3. Quæ bona prouenia[n]t ex co[n]iunctione manifestationis
co[n]scientiæ cu[m] Obedie[n]tia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

ceatur: habet enim hæc virtus tantam cum reliquis connexionem, vt quo passu illa augetur, etiam reliquæ crescant. Ac propterea dixit idem Sanctus animi in virtute progressum: in humilitate progressum esse. Nam Deus gratiam suam præbet humilibus, iuuatque vt puri ac perfecti euadant, præseruans eos ab illusionibus, laqueis & lapsibus. Quamobrem etsi valde sis in Religione antiquus, & in vita spirituali ita exercitatus, vt non sit opus talem tui rationem reddere, vt bene dirigaris: debes tamen libenter eam reddere, (vt Cassianus dixit) ad exercendam humilitatem, & extinguendam occultam tuiipsius arrogantiam. Quemadmodum Sanctus Gregorius faciebat: qui etsi aded esset expertus, cum libros Moralium scripsit, in fine eorum ait: fraternis auribus omne quod in me latenter reprehendo, incunctanter aperio. Et sanctus Augustinus non minùs humilis, quàm S. & Sapiens, voluit palam facere toti mundo omnes suas imperfectiones, Et, cum esset Episcopus valde senex, dixit: paratum se esse, doceri ac dirigi a quocunque alio etiam iuvene. Et S. Clemens Papa cuius sententia referatur in decreto, constituit; nullum Episcopum prætextu senectutis, aut nobilitatis debere erubescere, ab alijs doceri, etiam valde paruis & minùs sapientibus, vt hac bona dispositione conculcicaretur superbia & pertinacia, quæ facit homines membra dæmonis, vt fusiùs est dictum in Duce spirituali.

Serm. de
Abdite, verum
in fin.

Collat. 1.
c. 12.

In libris
Confessi.

Epist. 75. Et
referatur 24.
q. 3. c. si ha-
beris.
Epist. 3 re-
feratur D. 38.
c. Nullus.
Tract. 4. r. 2.

§. 3. *Qua bona proveniant ex coniunctione manifestationis conscientie cum obedientia.*

PRÆDICTVM duorum Ecclesiæ luminarium doctrinam amplexus est, ac mirificè declaravit Patriarcha noster S. Ignatius in suis constitutionibus sæpè commendans hanc conscientie manifestationem, & insinuans etiam in particulari, quæ sint manifestanda, tam bona quàm mala; & personas, quæ eam reddere debeant, nemine excluso etiam Professo, & antiquo; & tempora, in quibus reddenda est: semel scilicet in anno, aut bis, aut etiam frequentius, prout Superiori videbitur; & modum, quo est reddenda siue in Confessione, siue extra; cum magna puritate, humilitate, & charitate. Et vt omnes intelligerent, quanti rem hanc facere deberent, ita rem aggredditur: Re in Domino considerata, visum nobis est in diuinæ Maiestatis conspectu, mirum in modum conferre, vt Superioribus subditi omnino perspecti sint: quò melius regi & gubernari, & per eos in viam Domini dirigì possint. Et postea aliquas rationes adfert, quæ reducuntur ad duplè fructum ingentem huius manifestationis: alterum ad commune totius Religionis bonum; alterum ad particulare cuiusque. Ad Superiorem

In Exam. c.
4. s. 34. Et
35. Et p. 3. c. 1.
5. 12. p. 4. c.
10. 5. 5.

Exa c. 4
§. 34.
33
33

enim, vt dictum est, spectat, diuidere subditis cum magna attentione ac prudentia, officia, occupationes, & onera Religionis; aspiciendo tum ad commune bonum; tum ad cuiusuis particulare. Et quoniam Superior tanquam homo decipi facile potest, eius quæ prudentia exigua est: si tamen quantum in se est, & potest, faciat, DEVS supplet eius defectus, & speciali sua providentia eum iuuat, vt rectè huiusmodi occupationes distribuatur. Ad quod tamen etiam opus est, vt subditi ex parte sua cum diuina hac providentia cooperentur; & Superioris prudentiam in gubernando adiuuent, reddentes illi apertam sui ipsorum rationem, & acceptantes onus, quod ille imponet confidentes supremo gubernatori Deo Domino nostro, quod omnia cedent in maius ipsorum bonum. Si enim ex parte tua hæc duo coniunxeris, candorem scilicet animi, siue manifestationem tui ipsius, & obedientiam ministris DEI: ad paternam eius providentiam spectat, ita Superiorem tuum dirigere, vt rectè ille te gubernet. Quod si aliquos eius permiserit errores, ex eis educet ipse maius tuum commodum; & profectum; & eripiet a periculis, quibus te exposuerit: quemadmodum euenit cuidam Monacho, cuius supra fecimus mentionem; qui cum à suo Abbate ad Ciuitatem mitteretur, & ille suam imbecillitatem aperuisset, ac periculum, cui exponeret tentationis, & lapsus propofuisset: & nihilominus Abbas iussisset, illi obediuit: & cum reuera ingens ei periculum à filia hospitis occurrisset: clamauit ad DEVM, & in momento fuit ab eo liberatus, & ad suam cellam ab Angelo deductus. Si autem Superiori tuo celes prauas tuas propensiones, tentationes, & imbecillitatem: errores ab ipso propter hanc causam in gubernatione admissos, ponentur ad tuas rationes, cedentque in tuum detrimentum. Nec tunc habebis sufficientem ex parte tua causam petendi DEO, vt illos remoueat, quamdiu obfirmato eris animo, te non manifestandi, ponis enim tunc obicem Ordini eius providentiæ; nec illa media vis adhibere, quæ ille ad te iuuandum constituit. Sicut peccator, qui confisum peccatum suum Confessario occultare, frustra ad DEVM clamat, vt illud remittat; nec reuerà remittet, etiam si alia mediâ pœnitentiæ adhibeat: qui reijcit illud, quod DEVS constituit. Et in hoc sensu dixit Dauid: *a quoniam tacui, inueterauerunt ossa mea, cum clamarem tota die.* Clamor enim orationis, etsi valdè continuetur, nunquam culpæ remissionem obtinebit, quæ et pudore tacetur. Præterea, si te velis Superiori occultare, iam quod in te est, vt illum decipere: ac proinde dignus es, vt DEVS hanc deceptionem ipsa permittat, iuxta illud, quod per Ezechielem Prophetam dixit: *quod iuxta iniquitatem interrogantis, sic iniquitas Propheta eris.* Et illud Salomonis: *Qui abscondit scelera sua, non dirigetur.*

a Psal. 31. 3.
Ista Titelm.

b Eze. 14. 10

d Pro. 28. 13

Ex His, quæ hæctenus diximus, concludo, quod utilitates & com-

modi

moda vivendi sub obedientia, quæ in huius tractatus decursu sunt indi-
 cata, & illius speciatim obedientiæ, quàm Sancti sanctè appellant cæcam,
 præsupponunt hanc conscientiæ manifestationem erga Superiores, vt re-
 cta sit illorum gubernatio, & in obedientie sequatur finis & fructus ad
 quem dirigitur. Et tunc obedientia non erit imprudens, nec insipienter cæ-
 ca; sed valde prudens, & oculis plena: quia innititur prudentiæ Superioris,
 cuius oculos reputat suos. Et cur dico Superioris, cum potius innitatur pru-
 dentia ipsiusmet DEI, cuius oculi respiciunt ad gubernationem subditi
 candidè agentis, & cum obedientia conceditque in magna copia fructus
 huius felicitis palmæ, quam per Isaiam appellat *mare iustitiæ, & flumen paci-*
is quia ingenti sanctitate eum ditat, & pace spiritali, gaudio, quiete, & con-
 scientiæ securitate replet. Quod expertus est Sanctus Dorotheus, vt supra
 insinuauimus, qui de seipso refert, tantam fuisse pacem ac lætitiæ animæ
 suæ, cum nullam sentiret tentationem aut turbationem: vt cæperit dubi-
 tare, an rectam teneret viam, eò quòd audiuiisset: omnes bonos aliquibus
 molestijs ac difficultatibus affici. Et cum suum Abbatem ea de re consule-
 ret, respondit ei: ne timeas, fili: ista enim lætitiæ & pax, qua fruëris, fructus
 est claritatis & obedientiæ, quam præstas. Quòd si omnes Religiosi, se gere-
 rent sicut hic Sanctus: experirentur eandem utilitatem & profectum; &
 nota ipsa Religio magno ac præclaro exemplo eluceret. Quamdiu enim
 claritas hæc & obedientia floret: ipsa quoque Religio floret omni sancti-
 tate; eò quòd sit indicium, & humilitatem, & charitatem, fiduciam in DE-
 O, ac desideria rectè sequendi diuinam voluntatem, exacta esse ac perfe-
 cta. Quæ omnia *inueterascent* in te, quando taces: *etiamsi clames tota die;*
 quia taces, vt ait Sanctus Augustinus, quod esset manifestandum; &
 manifestas, quod esset occultandum. Occultas enim quod malum est præ-
 pudore; manifestas autem, quod videtur esse bonum, propter inanem
 gloriam & teipsum proprio iudicio gubernas, quasi non haberes, qui te
 dirigeret; & incidis in eadem damna & pericula, in quæ in-
 cidunt, qui duce & direttore carent: vt suo loco
 est dictum.

Fructus o-
bedientis.

e Isa. 48. 18.

Exemplum
Candoris.

f Psal. 31. 1.
ibidem.

In Duce spi-
rit. tract. 4.
c. 2.